

Het is net 'n wereldreis

Studenten van de Design Academy komen uit alle windstrekken en nemen hun verhalen mee. Van de Turks-Nederlandse kapper tot prikkeldraad op de grens van Noord- en Zuid-Korea: je ziet hun achtergronden in de Graduation Show.

Anneke van Wolfswinkel
redactie@ed.nl
Eindhoven

Het is even slikken als je de Microtuin binnenkomt, het voormalige KPN Telecom-gebouw naast het station. De route langs de 220 afstudeerprojecten van de studenten van de Design Academy (meer dan ooit) begint in de voormalige parkeergarage: een donkere, lage ruimte waar de witte parkeervakken nog op de vloer te zien zijn. Veel presentaties maken gebruik van video en geluid, met een licht kakafonisch effect.

De masterstudenten die in deze ruimte hun werk laten zien, hebben veelal theoretisch onderzoek gedaan, dat niet altijd even snel te verhapstukken is voor de langsslenterende bezoeker. Het is de kunst om een ingewikkeld verhaal helder te verbeelden.

Het werk van Camila Capra Mesalles trekt de aandacht doordat het zo verstild is. Ronde, geknede vormen van klei, een paar houten werktuigen, veel meer is het niet. De klei is niet gebakken, maar wordt zacht gehouden. Daarmee is het een metafoor voor rouw: dat is in haar geboorteland Costa Rica niet iets dat je op een dag 'afsluit', zoals we in het Westen vaak zeggen. Een proces dat jarenlang doorgaat, bij je blijft en in de tussentijd van vorm en kleur verandert.

Ronduit indrukwekkend is het

werk van Seung Joon Song. Ook hij koos een onderwerp uit zijn land van herkomst: de gedemilitariseerde zone tussen Noord- en Zuid-Korea. Een lange, smalle strook land die extreem wordt bewaakt, met landmijnen en scheermesjes-prikkeldraad.

Natuur bloeit op

In een aantrekkelijke presentatie laat hij zien hoe planten en dieren hier in alle rust kunnen leven, juist omdat er nooit een mens komt. Dat wrange gegeven, dat de natuur opbloeit dankzij militair geweld, verbeelde hij door grote glazen vazen te maken met aarde en planten erin. Het glas is geblazen in een kooiconstructie van strookjes ijzer met van die scheermesjes eraan. Zelden valt een verhaal zo goed samen met de manier waarop het wordt verbeeld.

Zo zijn er veel meer studenten die, zoekend naar een onderwerp dat ze aan het hart gaat, uitkomen bij hun land van herkomst. Of bij de erva-

ring migrant te zijn. Metincan Güzel verbeeldt de Turkse kappers en winkels die hij in Nederland aantrof. Die doen hem wel aan zijn thuisland denken, maar hebben toch een heel eigen 'Nederturks' karakter.

Karma Hamed deed iets vergelijkbaars: zij zocht in Utrecht en Parijs naar winkeletalages die iets laten zien van een Arabische identiteit in West-Europa. Op transparante, gevormde 'ramen' projecteerde ze straatbeelden. Achter een grote roze ladenkast van Damián Cehlárik, een van de blikvangers in deze Graduation Show, gaat een onderzoek schuil over Sovjet-nostalgie in Slowakije.

Slavernij op plantages

Op de bovenverdiepingen is het lichter en stiller. Hier komt het werk beter tot zijn recht. Zo ook de beeldschone installatie van Yassine Ben Abdallah. Hij verdiepte zich in het slavernijverleden van het eiland Réunion, waar hij vandaan komt. Van dat verleden zijn alleen huizen en spullen overgebleven van de Franse kolonisator. Van de tienduizenden tot slaaf gemaakten die op de suikerrietplantages werkten is niets tastbaars meer terug te vinden.

Eén ding is er nog wel: suiker. Ben Abdallah gebruikte dit als materiaal om machetes te maken, die, opgesteld als museale objecten, langzaam smelten en wegvloeien. Hiermee verbeeldt hij de vraag: wiens verhalen over het verleden vertellen we? En hoe doe je dat als er geen voorwerpen zijn om die verhalen tot leven te brengen?

Tussen deze verhalen uit verre landen zijn er ook nog genoeg projecten te vinden die gaan over onderwerpen dicht bij huis. Bijzonder sympathiek is bijvoorbeeld het werk van Floris Meijer, een boerenzoon uit het

▲ Veel studenten putten inspiratie uit hun land van herkomst.

FOTO JUAN VRIJSDAG/DO MEDIA
▲ Tweede foto: Werk van Floris Meijer. FOTO DESIGN ACADEMY EINDHOVEN

De klei is niet gebakken maar zacht, als een metafoor voor rouw

Gelderse dorp Gorsse. Zijn ouders hebben besloten het melkveebedrijf, dat al honderd jaar in de familie is, te stoppen.

Om toch een tastbare herinnering over te houden maakte Meijer een wit geglaazuurd servies, gebaseerd op de vormen van de melkapparatuur waarmee de familie zo vertrouwd is. Ook hier geldt: een mooi verhaal op een overtuigende manier vormgegeven.

► Regio 7

■ Graduation Show, Microtuin, Professor Doctor Dorgelolaan 2, toegang met DDW-polsbandje of los ticket, tot en met zondag 30 oktober.

▲ Werk van Karma Hamed. FOTO DESIGN ACADEMY EINDHOVEN